

Said Nursi gerçeđi

Aslında tetikçi yazarın iftiraları yeni değil. Orijinal bir tarafı da yok. Emin Çölaşan'ın "minik kuş"una benzer yöntemlerle, birilerince eline tutuşturulmuş, o da çok önemli birşey yapıyormuş edasıyla köşesine bunları koymuş.

Asıl kaynak ise, yazarın hiçbirini görmediği halde "Bunlar o kitaplarda var" diye iddia ettiği risalelerin orijinalleri filan değil, Lâtif Salihođlu'nun yazdığı üzere vaktiyle Turan Dursun gibilerine hazırlatılan iftiranameler. Ki, tetikçinin bundan dahi haberi olduğunu zannetmiyoruz.

Bu çeşit iftira dosyaları özellikle 27 Mayıs sonrasında "rejim ilâhiyatçıları"ndan teşkil edilen Nurculukla Mücadele Komitesinin marifeti.

Bu komite kendisine verilen görevi yerine getirmek için en akla hayale gelmedik tertip ve tezgâhlara başvurduğu halde başarılı olamamış.

Çünkü yalan ve iftirayla bir yere varılamaz.

Nitekim yönelttikleri iftira dolu suçlamalar Bediüzzaman hayatta iken açılan dâvâların iddianamelerinde de öne sürölmüş, ama hiçbirisi ispatlanamamış ve dâvâlar beraatle sonuçlanmış.

Durum böyle olunca, risalelerin hiçbir yerinde öyle bir ifade bulunmadığı halde, tetikçi yazar ve onun peşine takılan CHP'li vekil gibi "Said Nursî Atatürk'e deccal, cumhuriyet kanunlarına uyan herkese de deccalın mikrobi diyor" iddiasıyla ortaya çıkmamın anlamı, mantığı ve izahı ne olabilir?

Tetikçinin aktardığı iddialardan birinde Said Nursî'nin "Müslömanlara Kur'ân dışında bir anayasa lâzım değildir" dediği öne sürölüyor. Oysa tam tersine Bediüzzaman, İkinci Abdülhamid'in Birinci Meşrutiyeti ve ilk anayasa olan kanun-u esasîyi kabul etmiş olmasına "din adına" karşı çıkanları, "Kanun-u esasînin müsemmasız (içi boş) isminden ürken adamın sözünde ne kıymet olur?" diye eleştiren bir insan.

Ehl-i kanunu tekfir ederken, yani kanun yapanları küfürle suçlarken kanun-u esasîyi tekfirlerine delil gösterenlere "İstibdadı hürriyet zanneden ve kanun-u esasîye itiraz eden adamlara nasıl itiraz etmeyeceğim?" diye karşı çıkan da o.

Tetikçi, sözümona alıntılar yaptığı kitaplardan Münâzarat'ı gözden geçirme zahmetine katlansaydı, bu ifadeleri de görür, böylece talihsiz ve vahim bir skandala imza atmaktan kurtulurdu.

(Bu ifadeler, 1998 Yeni Asya baskısı Münâzarat'ın 59 ve 124. sayfalarından okunabilir.)

Nerede hiçbir dayanağı olmayan “Said Nursî Müslümanların Kur’ân dışında anayasaya ihtiyacı olmadığını söylüyor” iftirası; ve nerede yüz yıl öncesinin siyasî tartışma ortamında, ulemanın dahi çoğunun meşrutiyete ve kanun-u esasîye “şeriat namına” karşı çıktıkları bir konjonktürde bu fikirleri cesaretle seslendiren vizyon?

Bu konunun üzerinde biraz fazlaca durduk. Ama tetikçiye ve eline tutuşturulmuş bayat hezeyanlara önem ve değer verdiğimiz için değil.

Yüz yıl sonra bile güncelliğini ve tazeliğini koruyan çok güçlü ve sağlam bir fikirler manzumesi ortaya koymuş olan Bediüzzaman'ı iftira ve çarpıtmalara dayalı sığ ve ard niyetli karalamalarla çürütme çabalarının beyhudeliğini ve bu yolda ısrarın, sahiplerini iyice gülünç ve zavallı durumlara düşürdüğünü gösterip, asıl yapılması gerekenin onu doğru anlamaya çalışmak olduğuna dikkat çekmek istediğimiz için...

Çünkü Said Nursî hâlâ anlaşılmayı bekliyor.